

Josip Josa Šošćarić rođen je davne 1920. godine od oca Blaža i majke Marije rođ. Rupčić iz Opova. Oženio se pred Drugi svetski rat 1938. godine Terezijom Blaženić i u braku su imali dve kćerke, Katu i Maru. Živeli su u staroj Šošćarićevoj kući u sadašnjoj ulici Borisa Kidrića, sve dok sa Katinim mužem Milošem na Šošćarićevom placu nisu napravili novu kuću. Ne znam da li je čika Josa kako smo ga zvali, imao neki zanat ili je bio školovan, ali znam da je pomažući pri obavljanju poljoprivrednih radova - kosidbe žita samovezačicom, teško nastradao te je ostao bez desne ruke i to negde na pola nadlaktice. No, to nije omeli čika Josu da nastavi normalan život, a i da nađe sebi prikladniji posao.

Nekako u isto vreme uspostavlja se mreža trafika na teritoriji Pančeva, a posao se po nekom običaju dodeljivao lakšim invalidima. Ovo je bila prilika za čika Josu, te je tako i u Starčevu osvanula trafika u prvom momentu na samom uglu u to vreme, Ulice Ive Lole Ribara i Pančevačkog puta, tj. na strani gde je Dom kulture. Ispred samog Doma bio je kao i danas mali park koji je bio ograđen betonskom ogradom. U samom ćošku uklonjen je jedan deo i tu je postavljena trafika, drvena, s kosim krovom i velikom nastrešnicom, šalterom okrenutim na Pančevački put. Asortiman robe koju je čika Josa prodavao u trafici bio je raznovrstan, a najvažnije su bile cigarete i novine. Bilo je tu i razglednica, poštanskih i taksenih maraka, koverata običnih a i onih avionskih. Od novina se uobičajeno prodavala dnevna štampa, ali je bilo i nedeljnika i ostale revijalne štampe. Ni deca nisu bila zakinuta za svoju štampu, a bilo je i popularnih "Roto" romana, kao i crtanih stripova. Čika Josa je bio relativno visok, šlang, uvek doteran, za šta se brinula teta Reza, koja se usput bavila šnajderajom, pa iako je bio bez desne ruke, vrlo je bio spretna u poslovima u trafici. Interesantno je bilo gledati kada je pakirao cigarete, a tada su se još prodavale na komad i trebalo je zamotati pet cigareta. Osim što se kod čika Jose moglo nabaviti svašta, on i njegova trafika bili su informativni punkt u selu. Kao jako društvena osoba uvek je među prvima znao šta se događa u selu, a iz novina šta je novo u državi ili svetu. Uređenje drumova kroz Starčevo uslovljavalo je i uređenje centa sela. Izbetonirane su široke staze kao platoi ispred Opštinske zgrade i na drugoj strani uz ogradu od Doma. Starčevo je dobilo korzo, gdje su se mladi nedeljom pre igranke šetali. Samim uređenjem i trafika je dobila novi položaj, pa je preseljena ispred zgrade Opštine na ugao ulice Borisa Kidrića i Pančevačkog puta. U početku je preseljena ona stara, ali ubrzo je zamenjena za prostraniju, a to je omogućilo i povećanje broja artikala, a i čika Josa se u većem prostoru bolje osećao. Kako su neki Starčevci imali običaj da se okupljaju ispred zgrade Opštine, bili su bliže čika Josinoj trafici, na obostranu korist. Znali su tada daa prokomentarišu i pretresu od politike, poljoprivrede, a glavna tema im je bio fudbal. Kako smo u to doba živeli u zajedničkoj državi, fudbalskih klubova je bilo na izbor, pa je u Starčevu bilo strastvenih navijača Partizana, Crvene Zvezde, Hajduka i Dinama, čiji je Josa bio navijač. Ponedeljak je bio najvatreniji dan što se tiče rasprave o fudbalu. Već rano ujutro moglo se zaključiti i kako je Dinamo prošao u trenutnom kolu. Ako ste primetili da je u trafici teta Reza, odmah ste mogli zaključiti da je Dinamo loše prošao i da je čika Josa "bolestan" i nije došao na posao. Nije on bio bolestan, nego nije smeo da dođe, jer komentatori mu ne bi ceo dan dali mira, kako se kaže "ispili bi mu krv na slamčicu", pa da se čovek ne sekira, radije ostane kući.

Odradio je tako čika Josa svoj radni vek, otišao u zasluženu penziju. Umro je u Starčevu 1975. godine pre svoje mame Marije ili kako ju je njezina praunuka zvala Tabua i postao simbol trafikantstva i simbol Starčeva.